

Sygn. akt VIII C 1118/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Magdalena Badyłak

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 8.147,03 złotych

- zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz T. B. kwotę 8.147,03 zł (osiem tysięcy sto czterdzieści siedem złotych trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 29 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz T. B. kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 1118/20

UZASADNIENIE

W dniu 13 listopada 2020 roku powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 8.147,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 20 kwietnia 2019 roku doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. o nr rej. (...), którego użytkownikiem był M. L. (1). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze zdarzeniem poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, który użytkował od dnia 30 kwietnia do dnia 7 czerwca 2019 roku. Jednocześnie poszkodowany przelał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 7.199,93 zł brutto. Ponadto powód wystawił fakturę z tytułu parkowania uszkodzonego pojazdu opiewającą na sumę 1.353 zł. Pismem z dnia 29 lipca 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z w/w dokumentów księgowych. Decyzją z dnia 24 sierpnia 2020 roku ubezpieczyciel wypłacił z tytułu najmu kwotę 184,50 zł, a z tytułu parkowania pojazdu kwotę 221,40 zł. Przyznając przedmiotowe świadczenia pozwany zakwestionował stawkę oraz okres najmu pojazdu, a także czas trwania parkowania. W ocenie powoda zasadna była stawka 150 zł brutto za dobę pojazdu, nie zaś 92,25 zł brutto, oraz 48-dniowy okres najmu, a nie 2-dniowy jak przyjął ubezpieczyciel. Parkowanie pojazdu było natomiast usprawiedliwione przez 55 dni. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że w dniu 30 kwietnia 2019 roku powód skierował do

ubezpieczyciela poszkodowanego zgłoszenie szkody oraz poprosił o wskazanie podmiotu, który może wynająć pojazd zastępczy. W dniu 7 maja 2019 roku ubezpieczyciel podniósł, że nie może zarejestrować szkody z uwagi na brak informacji dotyczących polisy. Poszkodowany nie dysponował danymi sprawcy i oczekiwał na ich przekazanie przez policję. Złożony przez niego do K. w Ł. w dniu 7 maja 2019 roku wniosek w tym zakresie pozostał bez odpowiedzi. W dniu 5 czerwca 2019 roku wniosek został ponowiony i dopiero tego dnia poszkodowany otrzymał ustnie dane sprawcy zdarzenia. W dniu 7 czerwca 2019 roku poszkodowany zdał pojazd zastępczy. Odnośnie czasu parkowania pełnomocnik wskazał, że w/w dnia ubezpieczyciel zakwalifikował szkodę, jako całkowitą, co po uwzględnieniu czasu na zagospodarowanie pozostałości – 7 dni – czyniło zasadnym ten czas do dnia 14 czerwca 2019 roku. Zaznaczył, że poszkodowany nie miał możliwości wcześniejszego pozyskania danych sprawcy wypadku, jak również wpływu na podejmowane przez policję czynności. Dane te nie mogły być przy tym pozyskane na miejscu zdarzenia, ponieważ z uwagi na skalę doznanych obrażeń poszkodowany musiał udać się do szpitala. Jednocześnie brak było podstaw do likwidacji szkody z ubezpieczenia AC takie działanie narażałoby bowiem poszkodowanego na utratę zniżek.

(pozew k. 5-9)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik, nie kwestionując rynkowego charakteru stawek powoda, wyjaśnił, że istotą sporu jest praktyczna realizacja spoczywającego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji rozmiarów szkody poprzez skorzystanie z oferty najmu oferowanej przez pozwanego. W tym zakresie wskazał, iż uszkodzony pojazd należał do kategorii B, tymczasem powód wynajął samochód klasy C. Poszkodowany został przy tym poinformowany o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela w wiadomości email z dnia 6 czerwca 2019 roku, a dzień później własnoręcznie potwierdził uzyskanie takiej informacji. Odnośnie ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za szkodę pełnomocnik podniósł, że dla powyższego wystarczające było uzyskanie nr rejestracyjnego pojazdu sprawcy. Ponadto wyjaśnił, że brak było podstaw do parkowania uszkodzonego auta przez dodatkowy okres 7 dni po ustaleniu charakteru szkody.

(odpowiedź na pozew k. 37-40v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 75-76v., k. 91-92v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...), którego faktycznym użytkownikiem był M. L. (1), zaś właścicielem M. L. (2) – córka M. L. (1).

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

Z uwagi na rozmiar uszkodzeń samochodu V. (...) syn M. L. (1) wezwał na miejsce zdarzenia lawetę. Transportem pojazdu zajął się powód, który zlecił wykonanie zdjęć samochodu sprawcy. Ten jednak został już zabrany z miejsca wypadku. Nie udało się także ustalić danych sprawcy zdarzenia oraz kierowanego przez niego pojazdu.

W wyniku zdarzenia M. L. (1) stracił przytomność i został przetransportowany do szpitala, gdzie przebywał 4 dni. Uczestnicząca w wypadku żona użytkownika pojazdu opuściła szpital po 2 tygodniach. Po upuszczeniu szpitala (...) otrzymał informację, że powodowa firma zaoferowała wynajem pojazdu zastępczego. Propozycja ta była jedyną, jaką M. L. (1) otrzymał.

(dowód z przesłuchania powoda 00:21:34-00:32:25 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 21 czerwca 2021 roku, zeznania świadka M. L. (1) 00:10:29-00:45:44 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 20 kwietnia 2021

roku, zeznania świadka K. L. 00:11:49-00:19:20 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 22 czerwca 2021 roku, okoliczności bezsporne)

W dniu 30 kwietnia 2019 roku M. L. (1) podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) (segment C). Cena bazowa najmu wyniosła 90 zł brutto (stawka dla segmentu B), natomiast cena końcowa 150 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej.

Tego samego dnia powód zawarł z M. L. (1) umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

M. L. (1) podpisując przedmiotowe umowy posiadał wystawione przez M. L. (2) upoważnienie do zawarcia w jej imieniu umowy najmu pojazdu zastępczego, do odbioru i użytkowania tego pojazdu, do składania oświadczeń dotyczących wynajmu, do załatwienia wszelkich formalności związanych z likwidacją szkody, w tym do odbioru odszkodowania.

(upoważnienie k. 19, 19v., umowa najmu pojazdu zastępczego k. 28v., cennik k. 29, umowa cesji wierzytelności k. 29v., oświadczenie k. 30, okoliczności bezsporne)

W wiadomości email z dnia 30 kwietnia 2019 roku powód poinformował A. (...), będącego ubezpieczycielem poszkodowanego, o zaistnieniu wypadku przesyłając zgłoszenie szkody. Wyjaśnił, że z uwagi na zabranie kierującego V. (...) i pasażera do szpitala niemożliwe było ustalenie danych sprawcy na miejscu zdarzenia. Wobec powyższego poprosił o nadanie sprawie biegu, a po ustaleniu TU sprawcy o przesłanie temu podmiotowi całej dokumentacji, celem kontynuowania postępowania likwidacyjnego.

W dniu 7 maja 2019 roku powód zwrócił się pisemnie do K. w Ł. o podanie danych sprawcy zdarzenia, w tym nr rejestracyjnego, danych zakładu ubezpieczeń, nr polisy. Pismo to powód złożył osobiście. Od tego czasu T. B. kilkukrotnie kontaktował się telefonicznie z policją celem ustalenia, czy postępowanie prowadzone przeciwko sprawcy zostało zakończone. Był wtedy informowany, że jeśli żądane dane będą możliwe do udostępnienia to zostanie wówczas powiadomiony.

W wiadomości email z dnia 7 maja 2019 roku A. (...) poinformował powoda, że przekazane dane są niewystarczające do rejestracji szkody brak jest bowiem informacji, z jakiej polisy ma nastąpić zgłoszenie. Wobec powyższego wezwał powoda do wskazania numeru polisy sprawcy lub nr rejestracyjnego.

W dniu 5 czerwca 2019 roku w rozmowie z dyżurnym policjantem powodowi udało się pozyskać nr rejestracyjny pojazdu sprawcy zdarzenia. Jeszcze tego samego dnia powód zgłosił szkodę pozwanemu oraz poprosił o wskazanie podmiotu, który może wynająć poszkodowanemu pojazd zastępczy zastrzegając, iż w przypadku braku przekazania takich informacji poszkodowany będzie kontynuował najem na dotychczasowych zasadach.

W wiadomości email z dnia 6 czerwca 2019 roku pozwany potwierdził wpłynięcie zgłoszenia szkody oraz przesłał informacje na temat najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 7 czerwca 2019 roku naczelnik Wydziału Wykroczeń i Przystępstw w Ruchu Drogowym K. w Ł. sporządził pismo, w którym poinformował powoda o danych osobowych sprawcy zdarzenia, posiadanej przez niego polisie OC, o nr rejestracyjnym kierowanego przez niego pojazdu.

(dowód z przesłuchania powoda 00:21:34-00:32:25 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 21 czerwca 2021 roku, pismo k. 20, k. 21, wydruk wiadomości email k. 23, k. 23v., k. 25-26, k. 50-51, druk zgłoszenia szkody k. 52)

W dniu 7 czerwca 2019 roku powód złożył podpis pod informacją pozwanego dotyczącą najmu pojazdu zastępczego.

(informacja k. 24, okoliczność bezsporna)

W dniu 29 lipca 2020 roku powód wystawił na M. L. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.999,93 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 48 dni oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.353 zł brutto, tytułem parkowania pojazdu przez okres 55 dni. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z przedmiotowych faktur.

(wezwanie do zapłaty k. 27, faktura k. 27v., k. 28, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2020 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 184,50 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, 446,47 zł z tytułu holowania oraz 221,40 zł za parkowanie pojazdu. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 2 dni, a także stawkę dobową do kwoty 75 zł netto zgodnie z przekazaną w dniu 7 czerwca 2019 roku poszkodowanemu informacją dotyczącą najmu pojazdu zastępczego. Dodał, że uszkodzeniu uległ samochód klasy B, tymczasem poszkodowany wynajął pojazd klasy C. W zakresie kosztów parkowania podniósł, że uwzględnił datę zgłoszenia szkody i datę zakwalifikowania szkody jako całkowita plus 7 dni na zagospodarowanie pozostałości, co dało łącznie okres 9 dni. Ponadto wskazał, że pozyskanie danych sprawcy było możliwe na miejscu zdarzenia, że po ustaleniu nr rejestracyjnego samochodu sprawcy można było sprawdzić firmę ubezpieczającą sprawcę na stronie internetowej (...). Wreszcie wyjaśnił, że poszkodowany posiadał ubezpieczenie AC nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby zgłosił szkodę swojemu ubezpieczycielowi.

(decyzja k. 16-17, okoliczności bezsporne)

Należący do M. L. (2) pojazd marki V. (...) został zełomowany po zakupie w dniu 16 sierpnia 2019 roku nowego samochodu.

M. L. (1) nie miał możliwości przechowywania uszkodzonego auta na swojej posesji. Pozostawienie go na placu blokowałyby wjazd do garażu, a w samym garażu syn M. L. (1) prowadził działalność. Uszkodzenie V. (...) wykluczały przy tym opcję wtoczenia pojazdu do garażu. Brak było również możliwości, aby uszkodzone auto postawić przed posesją, miało ono bowiem wybite szyby, co umożliwiało dostęp do jego wnętrza.

(zeznania świadka M. L. (1) 00:10:29-00:45:44 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 20 kwietnia 2021 roku, zeznania świadka K. L. 00:11:49-00:19:20 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 22 czerwca 2021 roku,)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadków oraz wyjaśnienia powoda. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały ze sobą w odpowiednim zakresie, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu

szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 20 kwietnia 2019 roku, w wyniku którego należący do M. L. (2) samochód marki V. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego oraz do parkowania uszkodzonego auta na parkingu powoda, a także rynkowego charakteru stawek powoda.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 75 zł netto, okres najmu zmniejszony przez ubezpieczyciela do 2 dni oraz czas parkowania pojazdu, który pozwany uznał w zakresie 9 dni.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP

84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że przedmiotowe zdarzenie miało poważny charakter, a osoby podróżujące samochodem marki V. (...) zostały przetransportowane do szpitala, co pozbawiło ich możliwości ustalenia danych sprawy szkody jeszcze na miejscu zdarzenia. Jak wynika przy tym z zeznań M. L. (1), wskutek wypadku utracił on przytomność, co samo w sobie wykluczało po jego stronie możliwość dokonania jakichkolwiek ustaleń. Uszkodzonym samochodem zajął się jego syn, który skontaktował się z powodową firmą i poprosił o odholowanie pojazdu na parking. Gdy pracownik powoda pojawił się na miejscu okazało się, że samochód sprawy został zabrany przez funkcjonariuszy policji (kierujący znajdował się w stanie nietrzeźwości), co uniemożliwiało sporządzenie dokumentacji fotograficznej, jak również poczynienia jakichkolwiek ustaleń na okoliczność danych osobowych sprawy, podmiotu w którym był ubezpieczony, czy też pojazdu, jakim kierował. Powyższe wprost podważa stanowisko pozwanego, jakoby poszkodowany miał możliwość powzięcia informacji niezbędnych do zgłoszenia szkody na miejscu zdarzenia. Dla ich pozyskania konieczny był kontakt z właściwą jednostką policji, który powód podjął. T. B. w dniu 7 maja 2019 roku pisemnie wystąpił o przekazanie mu niezbędnych do zgłoszenia szkody informacji, został jednak powiadomiony, że te mogą zostać udostępnione w późniejszym czasie. Od tego momentu powód kontaktował się telefonicznie z policją celem ustalenia, czy postępowanie w sprawie wypadku zostało już zakończone. Z uwagi na upływający czas, powód w dniu 5 czerwca 2019 roku ponownie stawił się osobiście w (...) K. w Ł., gdzie w rozmowie z dyżurnym udało mu się pozyskać rzeczne informacje. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że pisemna odpowiedź na złożony przez powoda wniosek została sporządzona dopiero w dniu 7 czerwca 2019 roku. To zatem inicjatywa powoda i ponowna wizyta na komisariacie pozwoliła przyspieszyć datę zgłoszenia szkody. Oczywiście jest przy tym, że ani powód, ani też poszkodowani w wypadku nie mają żadnego wpływu zarówno na tempo prowadzenia postępowania przez organy ścigania, jak również przekazywane przez nie informacje. To od funkcjonariuszy policji/prokuratora zależy, w jakim czasie, jakie informacje mogą zostać udostępnione osobom zainteresowanym. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że zarówno poszkodowanemu, ani powodowi nie można stawiać zarzutu opieszałości w działaniu nakierowanym na uzyskanie informacji umożliwiających zgłoszenie szkody pozwanemu. Przedsięwzięte czynności, opisane wyżej, zostały podjęte w stosownym czasie, bez zbędnej zwłoki i były tak naprawdę jedynymi, jakie w zaistniałej sytuacji mogły zostać podjęte. Odmienne stanowisko pozwanego w tym zakresie jest nie tylko gołosłowne, ale i pozbawione wszelkich racji. Pozwany pozostaje także w błędzie odnośnie tego, iż poszkodowany mógł zgłosić szkodę ze swojego ubezpieczenia AC. Po pierwsze pozwany zdaje się pomijać okoliczność, że już w dniu 30 kwietnia 2019 roku, a więc w dacie rozpoczęcia najmu pojazdu zastępczego, powód dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi poszkodowanego i wniósł o wszczęcie procedury likwidacyjnej. Otrzymał jednak informację, że przekazane dane są niewystarczające. Po drugie nie budzi wątpliwości, że osoba poszkodowana w zdarzeniu szkodowym, zaistniałym z winy innego uczestnika ruchu, nie jest zobowiązana do likwidowania szkody z własnego ubezpieczenia AC, które jest przecież wykupowane na zupełnie inną okoliczność. Truizmem jest przy tym stwierdzenie, że skorzystanie z takiego sposobu likwidacji szkody jest ekonomicznie nieuzasadnione i rzutuje na utratę niżek. W świetle powyższych rozważań Sąd przyjął, że M. L. (1) był uprawniony do wynajęcia pojazdu zastępczego i kontynuowania najmu do dnia 7 czerwca 2019 roku, przy czym data końcowa najmu jest między stronami niesporna. Wobec powyższego ujęty w wystawionej przez powoda fakturze okres najmu należało uznać za zasadny. W ocenie Sądu brak było także podstaw, aby kwestionować ujętą w fakturze dobową stawkę najmu. Przypomnienia wymaga, że jej rynkowy charakter nie był podważany przez stronę pozwaną. Wywodziła ona natomiast, że poszkodowany mógł skorzystać z proponowanej przez nią oferty najmu, która przewidywała stawkę na poziomie 75 zł netto. Pozwanemu

zdaje się jednak umykać istotna okoliczność, a mianowicie, że o tej możliwości powód został powiadomiony w wiadomości email z dnia 6 czerwca 2019 roku, a osobiście przekazano mu pismo z taką informacją w dniu następnym. Jeśli założyć, że dopiero w tym dniu powód zapoznał się z rzeczoną propozycją (w sprawie brak dowodu, że powód zdążył odczytać wiadomość email z dnia poprzedniego, zaś sam pozwany podniósł w decyzji ubezpieczeniowej, że przedmiotowa informacja została przekazana w dniu 7 czerwca 2019 roku) zasadnym jawi się pytanie, w jaki sposób poszkodowany miał skorzystać z oferty pozwanego, skoro w rzeczywistości powód powziął o niej wiedzę w dacie zakończenia najmu pojazdu zastępczego. Pytanie to ma oczywiście retoryczny charakter. Argumentacja pozwanego mogłaby odnieść skutek, gdyby powód lub poszkodowany otrzymali przedmiotową informację wcześniej, co jednak nie miało w sprawie miejsca. Irrelevantne znaczenie ma również fakt, że poszkodowany wynajął pojazd segmentu C, a nie B, jak uszkodzony, skoro powód naliczył stawkę właściwą dla segmentu B.

O czym była mowa, powód dochodził także roszczenia z tytułu parkowania pojazdu, zaś pozwany nie kwestionował takiego uprawnienia po stronie poszkodowanego oraz stawki za parking (20 zł netto). Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uszkodzony pojazd nie był jezdny, został odholowany z miejsca zdarzenia, a M. L. (1) nie miał możliwości jego przechowywania na własnej posesji. Świadek ten precyzyjnie wyjaśnił przyczyny, z których takie przechowywanie było wykluczone, a depozycje te zostały potwierdzone przez K. L.. Przypomnienia wymaga, że relacja w/w świadków nie była podważana przez stronę przeciwną. Co oczywiste sam fakt, iż użytkownik pojazdu posiada własną posesję z garażem nie przesądza jeszcze o tym, że może on przechowywać uszkodzony pojazd. Znaczenie ma bowiem sposób, w jaki owa posesja i garaż są użytkowane. W omawianej sprawie służyły one m.in. do prowadzenia działalności gospodarczej przez K. L.. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że uszkodzenia samochodu V. (...) uniemożliwiały jego przemieszczanie na kołach. W takim stanie rzeczy M. L. (1) nie miałby możliwości przestawienia tego pojazdu w razie potrzeby. Z kolei parking poza posesją był kłopotliwy nie tylko z punktu widzenia stosunków sąsiedzkich, ale także z racji bezpieczeństwa, w pojeździe były bowiem wybite szyby, a zatem nie był on zabezpieczony w sposób, który uniemożliwiałby dostanie się do jego wnętrza. Wreszcie uwypuklenia wymaga, że zarówno w toku likwidacji szkody, jak i niniejszego procesu pozwany nie podnosił, iż samochód V. winien być przechowywany na posesji M. L. (1). Do omówienia pozostała jeszcze kwestia daty zakończenia parkowania pojazdu, które nastąpiło w dniu 14 czerwca 2019 roku, a więc 7 dni po zakończeniu najmu pojazdu zastępczego. Kwestię tę tak naprawdę przesądził sam pozwany w postępowaniu likwidacyjnym, przyjmując w decyzji z dnia 24 sierpnia 2020 roku, że parkowanie pojazdu było uzasadnione przez dodatkowy okres 7 dni po dacie zakwalifikowania szkody jako całkowitej, a więc do dnia 14 czerwca 2019 roku. Dziwi zatem argumentacja pozwanego, który w toku procesu kwestionuje ten okres.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.147,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych..., zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik

opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 29 sierpnia 2020 roku. Należy wskazać, iż szkodę zgłoszono w dniu 5 czerwca 2020 r. Zatem należało uznać, że żądanie zasądzenia odsetek od dnia 29 sierpnia 2020 r. za usprawiedliwione, bowiem w tym dniu 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie już upłynęło.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 500 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 1.800 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Kwotę tę powiększono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. o odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.